

— Nu is 't genoeg, zei Ida, en nam haar de hoorn af. Toen zette zij het kind in de hooge stoel en begon haar het servetje voor te binden. Giulia kwam uit de keuken aanloopen, een dampende schotel voor zich uitdragend, waaruit zij de borden begon vol te scheppen. De meiden kwamen binnen, dom lachende gezichten, de eene achter de andere, vatten de volle borden aan en droegen ze naar de tafel. Buiten de kamer liepen de kinderen dooreen om zich de handen te gaan wasschen. Gina kwam binnen, haar arm om Bianca heen, en Luigi, vaag starend uit zijn bolle brille-oogen, Adele met het stille zelfverloocheningsglimlachje op haar bleek lijderessengezicht, en Odoardo, in wit zomerpak, glimlachend, met Livio die aan zijn hand meesprong. Daar kwam Grootvader, langzaam, gebogen, met die ietwat starre, als wezenlooze uitdrukking van ouderdom op zijn gegroefd gezicht. Hij nam zijn plaats in, en nu ging iedereen zitten. De meiden, met slordige haren, hielden zich terzijde, ieder aan een kant van de tafel. Clara kwam, strak ernstig haar lang bruin gezicht met de achterdochtige kleine donkere oogjes onder het in 't midden gescheiden gladde zwarte haar, groot en fors in haar korte kinderjurk. Ook de kleintjes waren er nu, de stoere donkere Teresa, breed glimlachend in onverstoorbare tevredenheid, en de stugschuwe Iolanda, samen met Maria, het kleine blonde brutaaltje met haar gladgestreken haar, en de magere Carlo, klein, geel, oud gezichtje, die ongemerkt naar zijn plaats sloop.

Ida zat tusschen haar pleegkinderen Maria en Iolanda. Het maal begon, met druk bewegen van handen en vorken naar de vooruit gestoken hoofden. Niemand sprak. Grootvader begon, langzaam en nadrukkelijk prattend, tegen Odoardo een gesprek over aandeelen en grondbezit. Odoardo redeneerde, knippend met de kleine rimpeloogjes achter zijn bril. Ook Luigi sprak mee, droefgeestig en gewichtig. Gina zat te glimlachen recht op het hoofd wat opzijde, een donker lijntje van knevelhaartjes op de bovenlip. Bianca,

in haar onderwijzeressentoon, sprak Fransch tegen Clara, die kwijnend antwoordde met haar stem van verveling. Ida zweeg. Voor haar heen praatten en lachten de beide meisjes, schertsende antwoorden wisselend met Teresa, die tusschen haar moeder en Clara zat. Ida hoorde het als uit de verte. Lusteloos at zij haar bord leeg, de laatste, en toch was haar portie zoo klein geweest. Het eten smaakte haar niet. En zoodra het maal voorbij was, zou ze weer moeten nadenken en orders geven voor het avondeten. En zoo ging het, dag in, dag uit. Hoe doel-loos leek het haar! Vaag verwonderd zag ze naar de anderen die tevreden schenen en belangstellend, — verbaasd over zich zelve zich afvragend wat haar toch scheelde.

Haar hoofd was moe, ze wilde na het eten wat gaan rusten. Het kwam misschien ook door het onweer, dat ze zich zoo loom en prikkelbaar voelde. En dan met zooveel menschen in een kleine kamer, en het raam dicht omdat Papa geen tocht kon velen. . . . Gelukkig waren ze aan de vruchten toe, en nu moesten de kinderen weer bediend worden. De eene wilde dit en de andere dat, zij verloor er haar geduld bij.

Eindelijk werd de koffie binnengebracht en stonden de kinderen op. Ida schonk de kopjes vol en reikte ze de tafel rond. Gina sprak tegen Bianca over Clara, die zoo was achteruitgegaan in dat jaar op de Duitsche kostschool en al haar latijn vergeten was. Adele stond op en ging heen, Ida volgde haar. Zij was nu vrij, want na het eten zat Adele op het terras en hield toezicht op de kinderen, tot een uur of vier. Langzaam steeg zij de trap op, dof en zonder belangstelling zag zij naar beneden, waar Papa met Odoardo en Luigi de eetkamer uitkwamen, Giulia langzaam waggelend er achter, een schotel in iedere hand. Alles was haar onverschillig. Met trage stap liep zij haar kamer binnen en trad voor het raam. Het strand was verlaten. Drie kinderen in tricot speelden soldaatje. Een boot met slap-hangend bruin-rood zeil, dat soms even op-